

* ד'ג'ג' *

טז א וַיִּקַּח קָרַח בֶּן־יִצְחָר בֶּן־קֵהָת בֶּן־לוֹי וּדְתָן וְאַבִּירָם בְּנֵי אֱלִיאָב
וְאוֹזן בֶּן־פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן; וְאֶת־פְּלִיג קָרַח. בַּר יִצְחָר בַּר קֵהָת בַּר לוֹי. וּדְתָן וְאַבִּירָם. בְּנֵי
אֱלִיאָב. וְאוֹזן בַּר פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן; ב וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
חֲמִשִּׁים וּמְאֹתָיִם נְשִׂאֵי עֵדָה קָרְאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי־שָׁם: וְקָמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה.
וּגִבְרִיא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵתָן וְחֲמִשִּׁין. רַבְרָבִי בְּנִשְׁתָּא, מְעָרְעֵי זְמַן אֲנָשִׁין דְּשִׁמְא; ג וַיִּקְהִלוּ
עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי כָל־הָעֵדָה כָּלָם
קָדְשִׁים וּבְתוֹכְכֶם יְהוָה וּמִדּוֹעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל־קֵהָל יְהוָה: וְאַתְּכֵינִישׁוּ עַל מֹשֶׁה
וְעַל אַהֲרֹן. וַאֲמָרוּ לְהוֹן סְגִי לְכוּן. אַרִי כָל בְּנִשְׁתָּא בּוֹלְהוֹן קְדִישִׁין. וּבִינֵיהוֹן שְׂרִיא שְׂכִינְתָא דִּינִי.
וּמְדִין אֵתוֹן מִתְרַבְּרִין עַל קֵהָלָא דִּינִי; ד וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו: וּשְׁמַע מֹשֶׁה
וַנִּפֹּל עַל אִפּוֹהֵי; * ה וַיְדַבֵּר אֶל־קָרַח וְאֶל־כָּל־עֵדָתוֹ לֵאמֹר בְּקֹר וַיֵּדַע יְהוָה
אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ וְאֶת־הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֵת אֲשֶׁר יִבְחַר־בוֹ יִקְרִיב
אֵלָיו: וּמִלִּיל עִם קָרַח. וְעַם כָּל בְּנִשְׁתָּיָה לְמִימַר. בְּצַפְרָא. וַיְהוּדַע יֵי יַת דְּכָשֵׁר לֵיה. וַיַּת דְּקְדִישׁ
וַיִּקְרִיב לְקַדְמוּהִי. וַיַּת. דִּיתְרַעֵי בֵיה יִקְרִיב לְשִׁמוּשִׁיה; ו זֹאת עָשׂוּ קַחוּ־לָכֶם מַחְתֹּת
קָרַח וְכָל־עֵדָתוֹ: דָּא עֲבִידוּ. סְבוּ לְכוּן מַחְתִּין. קָרַח וְכָל בְּנִשְׁתָּיָה; ז וַתִּגְוּ בְּהֵן | אִשׁ
וְשִׁימוּ עֲלֵיהֶן קִטְרֹת לִפְנֵי יְהוָה מִחֵר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה הוּא
הַקְּדוֹשׁ רַב־לָכֶם בְּנֵי לוֹי: וְהָבוּ בָהוֹן אִישְׁתָּא. וְשׂוּ עֲלֵיהוֹן קִטְרֹת בּוֹסְמִין. קָדָם יֵי מִחֵר.
וַיְהִי. גִּבְרָא. דִּיתְרַעֵי יֵי הוּא קְדִישׁ. סְגִי לְכוּן בְּנֵי לוֹי; * ח וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח
שְׁמַעוּ־נָא בְּנֵי לוֹי: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְקָרַח. שְׁמַעוּ כְּעַן בְּנֵי לוֹי; ט הַמַּעֲט מִכֶּם
כִּי־הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעֵדַת יִשְׂרָאֵל לְהַקְּרִיב אֶתְכֶם אֵלָיו
לְעַבֵּד אֶת־עַבְדַּת מִשְׁכַּן יְהוָה וְלַעֲמֹד לִפְנֵי הָעֵדָה לְשִׁרְתֶּם: הַזְעִיר לְכוּן.
אַרִי אַפְרִישׁ אֵהָא דִּישְׂרָאֵל יִתְכוּן מִבְּנִשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל. לְקַרְבָּא יִתְכוּן לְקַדְמוּהִי. לְמַפְלַח. יַת פּוֹלְחַן
מִשְׁכְּנָא דִּינִי. וְלִמְקַם. קָדָם בְּנִשְׁתָּא לְשִׁמוּשׁוֹתֵיהוֹן; י וַיִּקְרַב אֹתָךְ וְאֶת־כָּל־אַחֶיךָ
בְּנֵי־לוֹי אֹתָךְ וּבִקְשַׁתֶּם גַּם־כְּהֵנָה: וְקָרִיב יִתְךָ. וַיַּת כָּל אֶחָד בְּנֵי לוֹי עִמָּךְ; וּבְעַן
אֵתוֹן אַף כְּהוֹנְתָא רַבְתָּא; * יא לָכֵן אֵתָּה וְכָל־עֵדָתְךָ הַנֹּעְדִים עַל־יְהוָה וְאַהֲרֹן
מִה־הוּא כִּי תִלְוְנוּ (קְרִי תִלְוְנוּ) עֲלֵינוּ: בְּכֵן. אֵת וְכָל בְּנִשְׁתָּךְ. דְּאֹדְמִנְתוֹן עַל יֵי. וְאַהֲרֹן
מָא הוּא. אַרִי מִתְרַעֲמַתוֹן עֲלוֹהֵי; יב וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְקָרָא לְדָתָן וְלְאַבִּירָם בְּנֵי
אֱלִיאָב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלָה: וּשְׁלַח מֹשֶׁה. לְמַקְרִי. לְדָתָן וְלְאַבִּירָם בְּנֵי אֱלִיאָב. וַאֲמָרוּ
לֹא נִסְקָ; יג הַמַּעֲט כִּי הָעֲלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ לְהִמִּיתָנוּ בַּמִּדְבָּר
כִּי־תִשְׁתַּרְרַר עָלֵינוּ גַם־הַשְּׁתַּרְרַר: הַזְעִיר. אַרִי אֲסִיקְתָּנָא מֵאֶרֶע עֲבָדָא חֶלֶב וּדְבַשׁ.
לְקַשְׁלוֹתָנָא בַּמִּדְבָּרָא. אַרִי אֲתַרְדַּבַּת עֲלָנָא אַף אֲתַרְבַּרְבָּא;

(שני) יד אף לא אל-ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו ותתן לנו נחלת שדה וכרם העיני האנשים ההם תנקר לא נעלה: אף. לא לארע עבדא חלב ודבש אעילתנא. ויהבת לנא. אחסנת חקלין וכרמין. העיני. גובריא האנון. תשלח לעורא לא נסק; טו ויחר למשה מאד ויאמר אל-יהוה אל-תפן אל-מנחתם לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעתי את-אחד מהם: ותקיף למשה לחדא. ואמר קדם יי. לא תקביל ברעוא קורבנהון. לא. חמרא דחד מנהון שחרית. ולא אבאישית לחד מנהון; טז ויאמר משה אל-קרח אתה וכל-עדתך היו לפני יהוה אתה והם ואהרן מחר: ואמר משה לקרח. את וכל פנשתך. הוּו זמינין לקדם יי. את ואנון; ואהרן מחר; יז ויקחו איש מחתתו ונתתם עליהם קטורת והקרבתם לפני יהוה איש מחתתו חמשים ומאתים מחתת ואתה ואהרן איש מחתתו: וסבו גבר מחתיתיה. ותתנון עליהון קטורת בוסמין. ותקרבון. קדם יי גבר מחתיתיה. מאתן וחמשין מחתין. ואת ואהרן גבר מחתיתיה; יח ויקחו איש מחתתו ויתנו עליהם אש וישימו עליהם קטורת ויעמדו פתח אהל מועד ומשה ואהרן: ונסיבו גבר מחתיתיה. ויהבו עליהון אישתא. ושוואו עליהון קטורת בוסמין. וקמו. פתרע. משפן זמנא ומשה ואהרן; יט ויקהל עליהם קרח את-כל-העדה אל-פתח אהל מועד וירא כבוד-יהוה אל-כל-העדה: ואכניש (ס"א וכנש) עליהון קרח ית כל פנשתא.

לתרע משפן זמנא. ואתגלי יקרא דיי לכל פנשתא; ס

ב בסת"י (שלישי) כ וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר: ומליל יי. עם משה ולאהרן (ס"א ועם אהרן) למימר; כא הַבְּדִלוּ מֵתוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלָה אֶתְּם כָּרְגַע: אתפרשו. מגו פנשתא הדא. ואשיצי יתהון בשעה; כב ויפלו על-פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחת לכל-בשר הַאִישׁ אֶחָד יַחְטֵא וְעַל כָּל-הָעֵדָה תִּקְרָא: ונפלו על אפיהון ואמרו. א. אה רוחאי לכל בשרא. גוברא חד יחוב. ועל כל פנשתא יהי רוגזא; ס כג וידבר יהוה אל-משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר; כד דבר אל-העדה לאמר העלו מסביב למשפן-קרח דתן ואבירם: מליל עם פנשתא למימר. אסתלקו מסחור סחור. למשפנא דקרח דתן ואבירם; כה ויקם משה וילך אל-דתן ואבירם וילכו אחריו זקני ישראל: וקם משה. ואול לות דתן ואבירם. ואולו בתרוהי סבי ישראל; כו וידבר אל-העדה לאמר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל-תגעו בכל-אשר להם פן-תספו בכל-חטאתם: ומליל עם פנשתא למימר. זורו כען. מעלוי משפני גובריא חיביא האלין. ולא

תקרבון בכל דילהון. דלמא תלקון בכל חוביהון;

כז ויעלו מעל משכן קרח דתן ואבירם מסביב ודתן ואבירם יצאו
 נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפים: ואסתלקו. מעלוי משבנא דקרח.
 דתן ואבירם מסחור סחור. ודתן ואבירם נפקו קימין. בתרע משבניהון. ונשיהון ובניהון וטפלהון;
 כח ויאמר משה בזאת תדעון כי יהוה שלחני לעשות את כל-
 המעשים האלה כי לא מלבי: ואמר משה. בדא תדעון. ארי יי שלחני. למעבד. ית
 כל עובדיא האלין. ארי לא מרעותי; כט אם כמות כל האדם ימתון אלה
 ופקדת כל האדם יפקד עליהם לא יהוה שלחני: אם כמותא דכל אנשא
 ימותון אלין. וסעורא דכל אנשא. וסתער עליהון. לא יי שלחני; ל ואם בריאה יברא
 יהוה ופצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם וירדו
 חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את יהוה: ואם בריאה יברי
 (ס"א יברא) יי. ותפתח ארעא ית פומה ותבלע יתהון וית כל דילהון. ויחתון כד חיינ לשאול.
 ותדעון. ארי ארגיו. גובריא האלין קדם יי; לא ויהי ככלתו לדבר את כל הדברים
 האלה ותבקע האדמה אשר תחתייהם: והוה כד שיצי. למלא. ית כל פתגמיא
 האלין. ואתבזעת ארעא דתחותיהון; לב ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם
 ואת בתייהם ואת כל האדם אשר לקרח ואת כל הרכוש: ופתחת ארעא
 ית פומה. ובלעת יתהון וית אנש בתיהון. וית כל אנשא דלקרח. וית כל קנינא; לג וירדו הם
 וכל אשר להם חיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל:
 ונחתו. אנון וכל דילהון. כד חיינ לשאול. וחתת עליהון ארעא. ואבדו מגו קהלא; לד וכל-
 ישראל אשר סביבתייהם נסו לקלם כי אמרו פון תבלענו הארץ: וכל
 ישראל. דבסחרניהון ערקו לקלהון. ארי אמרו. דלמא תבלענא ארעא; לה ואש יצאה
 מאת יהוה ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת:
 ואישתא נפקת מן קדם יי. ואכלת. ית מאתן וחמשין גוברא. מקריבי קטרת בוסמיא; ס (ב)
 ז א וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר; ב אמר
 אל אלעזר בן אהרן הבהן וירם את המחתות מבין השרפה ואת
 האש זרה הלאה כי קדשו: אימר לאעזר בר אהרן כהנא. ופריש ית מחתיתא מבין
 וקידיא. וית אישתא ירחיק להלאה (ס"א להלאה). ארי אתקדשא; ג את מחתות החטאים
 האלה בנפשתם ועשו אתם רקעי פחים צפוי למזבח כי הקריבם
 לפני יהוה ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל: ית. מחתית חביא האלין
 דאתחייבו בנפשתהון. ויעבדון יתהון. טסין רדידין חופאה למדבחא. ארי קריבנין קדם יי
 ואתקדשא. ויהוין לאת לבני ישראל;

ד ויקח אלעזר הכהן את מחתות הנחשת אשר הקריבו השרפים וירקעום צפוי למזבח: ונסיב לעזר כהנא. ית מחתת נחשא. דקריבו יקדיא, ורדידונין חופאה למדבחה; ה זכרון לבני ישראל למען אשר לא יקרב איש זר אשר לא מודע אהרן הוא להקטיר קטרת לפני יהוה ולא יהיה בקרח וכעדתו כאשר דבר יהוה ביד משה לו: דוכנא לבני ישראל. בדיל. דלא יקרב גבר חילוני. דלא מודעא דאהרן הוא. לאסקא קטורת בוסמין קדם יי. ולא יהי בקרח וככנשתיה. כמא דמליל יי. בינא דמשה ליה; פ ו וילנו כל-עדת בני-ישראל ממחרת על-משה ועל-אהרן לאמר אתם המתם את-עם יהוה: ואתרעמו. כל כנשתא דבני ישראל ביומא (ס"א מיומא) דבתרוהי. על משה ועל אהרן למימר, אתון גרמתון דמית עמא דיין; ז ויהי בהקהל העדה על-משה ועל-אהרן ויפנו אל-אהל מועד והנה כסהו הענן וירא כבוד יהוה: ויהוה. באתפנשות כנשתא על משה ועל אהרן. ואתפניאו למשכן זמנא. ויהא חפה עננא, ואתגלי יקרא דיין; ח ויבא משה ואהרן אל-פני אהל מועד: ועל משה ואהרן. לקדם משכן זמנא; ט (רביעי) וידבר יהוה אל-משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר; י הרמו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם כרגע ויפלו על-פניהם: אתפרשו. מגו כנשתא דדא. ואשיצי יתהון כשעא, ונפלו על אפיהון; יא ויאמר משה אל-אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת והולך מהרה אל-העדה וכפר עליהם פי-יצא הקצף מלפני יהוה החל הנגף: ואמר משה לאהרן. סב ית מחתיתא. ויהב עלה אישתא. מעלוי מדבחה ושו קטורת בוסמין. ואזביל בפריע. לכנשתא וכפר עליהון. ארי נפק רוגזא, מן קדם יי שרי מותנא; יב ויקח אהרן כאשר | דבר משה וירץ אל-תוך הקהל והנה החל הנגף בעם ויתן את-הקטרת וכפר על-העם: ונסיב אהרן. כמא דמליל משה. ורהט לגו קהל. ויהא. שרי מותנא בעמא. ויהב ית קטורת בוסמין, וכפר על עמא; יג ויעמד בין-המתים ובין החיים ותעצר המגפה: וקם בין מיתיא ובין חייא, ואתכלי מותנא; יד ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המתים על-דבר-קרח: ויהו. דמיתו כמותנא. ארבעת עשר אלפין ושבע מאה, בר מדמיתו על פלוגתא דקרח; טו וישב אהרן אל-משה אל-פתח אהל מועד והמגפה נעצרה: ותב אהרן לות משה. לתרע משכן זמנא, ומותנא אתכלי; פ

ג' בסת"י (חמישי) טז וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמְלִיל יי עם מֹשֶׁה לְמִימָר;
יז דְּבַר | אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאַתֶּם מִטָּה מִטָּה לְבֵית אָב מֵאֵת
כֹּל־נְשֵׂיהֶם לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עָשָׂר מִטּוֹת אִישׁ אֶת־שְׁמוֹ תִּכְתֹּב
עַל־מִטָּהוּ: מְלִיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְסָב מְנַהוֹן. חוּטְרָא חוּטְרָא לְבֵית אָבָא. מִן כָּל רַבְרַבְנֵיהוֹן
לְבֵית אֲבֹהֵיהוֹן. תְּרֵי עָשָׂר חוּטְרִין. גְּבַר יֵת שְׁמִיָּה. תִּכְתֹּב עַל חוּטְרִיָּה; יח וְאֵת שֵׁם אֲהֶרֶן
תִּכְתֹּב עַל־מִטָּה לְוִי כִּי מִטָּה אֶחָד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבוֹתָם: וְיֵת שְׁמָא דְאֲהֶרֶן.
תִּכְתֹּב עַל חוּטְרָא דְלוֹי. אֲרִי חוּטְרָא חַד. לְרִישׁ בֵּית אֲבֹהֵיהוֹן; יט וְהִנְחֹתָם בְּאֶהֱל מוֹעֵד
לְפָנַי הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֲוַעַד לָכֶם שְׁמָה: וְתִצְנַעְנֹן בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא. קָדָם סְהַדוּתָא;
כ וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֲבַחֲרֶבּוּ מִטָּהוּ יִפְרַח וְהִשְׁכַּתִּי
מֵעָלַי אֶת־תְּלֻנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מְלִינִם עָלֵיכֶם: וַיְהִי. גּוּבְרָא.
דְּאֲתַרְעֵי בֵיה חוּטְרִיָּה יַנְעִי. וְאֵנִיחַ מִן קָדְמִי. יֵת תּוֹרַעְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּאֵנוֹן מִתְרַעְמִין עַל־יִכּוֹן;
כא וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנוּ אֵלָיו | כֹּל־נְשֵׂיהֶם מִטָּה לְנְשֵׂיא
אֶחָד מִטָּה לְנְשֵׂיא אֶחָד לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עָשָׂר מִטּוֹת וּמִטָּה אֲהֶרֶן
בְּתוֹךְ מִטּוֹתָם: וּמְלִיל מֹשֶׁה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וַיְהִי כֹּל רַבְרַבְנֵיהוֹן. חוּטְרָא לְרַבָּא חַד.
חוּטְרָא לְרַבָּא חַד לְבֵית אֲבֹהֵיהוֹן. תְּרֵי עָשָׂר חוּטְרִין. וְחוּטְרָא דְאֲהֶרֶן בְּגוֹ חוּטְרִיָּהוֹן; כב וַיִּנְחַח
מֹשֶׁה אֶת־הַמַּטֹּת לְפָנַי יְהוָה בְּאֶהֱל הָעֵדוּת: וְאַצְנַע מֹשֶׁה. יֵת חוּטְרִיָּא קָדָם יי;
כג וַיְהִי מִמַּחֲרַת וַיָּבֵא מֹשֶׁה אֶל־אֶהֱל הָעֵדוּת וְהִנֵּה פָּרַח
מִטָּה־אֲהֶרֶן לְבֵית לְוִי וַיֵּצֵא פָּרַח וַיֵּצֵץ צִיץ וַיִּגְמַל שְׁקָדִים: וְהוּהּ בְּיוֹמָא
דְּבַתְרוּהִי. וְעַל מֹשֶׁה לְמִשְׁכַּנָּא דְסְהַדוּתָא. וְהָא. יַעֲא חוּטְרָא דְאֲהֶרֶן לְבֵית לְוִי. וְאַפִּיק לְבַלְבִּין
כד וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמַּטֹּת מִלְּפָנַי יְהוָה אֶל־כָּל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִטָּהוּ: וְאַפִּיק מֹשֶׁה יֵת כָּל חוּטְרִיָּא מִן קָדָם יי. לְוֵת
כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְאַשְׁתְּמוֹדְעוּ וְנִסְיְבוּ גְבַר חוּטְרִיָּה; פ

ד' בסת"י (ששי) כה ויאמר יהוה אל-משה השב את-מטה אהרן לפני העדות
למשמרת לאות לבני-מרי ותכל תלונתם מעלי ולא ימתו: ואמר יי
למשה. אתיב. ית חוטר א דאהרן לקדם סהדותא. למטרא לאת לעמא סרבנא. ויסופן
(ס"א ויסופן) תורעמתהון; מן קדמי ולא ימותון; כו ויעש משה כאשר צוה יהוה אתו
בן עשה: ועבד משה. כמא דפקיד יי, יתיה בן עבד; פ כו ויאמרו בני ישראל
אל-משה לאמר הן גוענו אבדנו כלנו אבדנו: ואמרו בני ישראל. למשה למימר.
הא מננא קטילת חרפא. הא מננא בלעת ארעא, הא מננא מיתו במותנא; כח כל הקרב |
הקרב אל-משכן יהוה ימות האם תמנו לגוע: כל דקריב מקרב. למשכנא
דיי מאית, הא אנחנא סיפין לממת; ס יח א ויאמר יהוה אל-אהרן אתה ובניך
ובית-אביך אתם תשאו את-עון המקדש ואתה ובניך אתם תשאו
את-עון כהנתכם: ואמר יי לאהרן. את. ובנד ובית אבד עמד. תסלחון על חובי מקדשא.
ואת ובנד עמד, תסלחון על חובי כהונתכון; ב וגם את-אחיד מטה לוי שבט אביך
הקרב אתם וילוו עליך וישרתוך ואתה ובניך אתם לפני אהל העדת:
ואף ית אחד שבטא דלוי. שבטא דאבד קריב לותך. ויתוספון עלך וישמשונך. ואת ובנד עמד;
קדם משכנא דסהדותא; ג ושמרו משמרתך ומשמרת כל-האהל אך אל-כלי
הקדש ואל-המזבח לא יקרבו ולא ימתו גם-הם גם-אתם: וישרון
משרתך. ומשרת כל משכנא. ברם למני קודשא ולמדבחה לא יקרבו; ולא ימותון אף אנון אף
אתון; ד ונלוו עליך ושמרו את-משמרת אהל מועד לכל עבדת האהל
וזר לא-יקרב אליכם: ויתוספון עלך. וישרון. ית משרת משכן זמנא. לכל פולחן משכנא;
וחילוני לא יקרב לותכון; ה ושמרתם את משמרת הקדש ואת משמרת
המזבח ולא-יהיה עוד קצר על-בני ישראל: ותשרון. ית משרת קודשא. וית
משרת מדבחה. ולא יהי עוד, רוגזא על בני ישראל; ו ואני הנה לקחתי את-אחיכם
הלויים מתוך בני ישראל לכם מתנה נתנים ליהוה לעבד את-עבדת
אהל מועד: ואנא. הא קריבית ית אחיכון ליואי. מגו בני ישראל. לכו. מתנא יהיבין קדם
יי. למפלח, ית פולחן משכן זמנא; ז ואתה ובניך אתם תשמרו את-כהנתכם
לכל-דבר המזבח ולמבית לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן
את-כהנתכם והזר הקרב יומת: ואת ובנד עמד. תשרון ית כהונתכון. לכל פתגם
מדבחה. ולמגיו לפרוכתא ותפלחון. פולחן מתנא. אתין ית כהונתכון; וחילוני דיקרב
יתקטיל; פ

ה' בסת"י ח וידבר יהוה אל-אהרן ואני הנה נתתי לך את-משמרת
 תרומתי לכל-קדשי בני-ישראל לך נתתים למשחה ולבגיד לחק-
 עולם: ומליל יי עם אהרן. ואנא הא יזהבית לך. ית מטרת אפרשותי. לכל קודשיא דבני
 ישראל. לך יזהבתנון לרבו. ולבנד לקים עלם; ט זה יהיה לך מקדש הקדשים
 מן-האש כל-קרבנם ל-כל-מנחתם ולכל-חטאתם ולכל-אשמים אשר
 ישיבו לי קדש קדשים לך הוא ולבגיד: דין יהי לך. מקדש קודשיא מותר מן
 אישתא. כל קורבנהון. לכל מנתוהון ולכל חטוהון. ולכל אשמהון דיתיבון קדמי. קודש
 קודשין דילך. הוא ודבנד; י בקדש הקדשים תאכלנו כל-זכר יאכל אתו קדש
 יהיה-לך: בקדש קודשין תיכליניה. כל דכורא ייכול יתיה. קודשא יהי לך; יא וזה-לך
 תרומת מתנם ל-כל-תנופת בני ישראל לך נתתים ולבגיד ולבגיתיך
 אתך לחק-עולם כל-טהור בביתך יאכל אתו: ודין לך אפרשות מתנתהון.
 לכל ארמות בני ישראל. לך יזהבתנון. ולבנד ולבנתך. עמד לקים עלם. כל דידיפי בביתך ייכול
 יתיה; יב כל חלב יצהר וכל-חלב תירוש ודגן ראשיתם אשר-יתנו
 ליהוה לך נתתים: כל טוב משח. וכל טוב חמר ועבור. רישיתהון. דיתנון קדם יי לך
 יזהבתנון; יג בפורי כל-אשר בארצם אשר-יביאו ליהוה לך יהיה
 כל-טהור בביתך יאכלנו: בפורי. כל דבארעהון. דיייתון לקדם יי דילך יהי. כל דידיפי
 בביתך יכליניה; יד כל-חרם בישראל לך יהיה: כל חרמא בישראל דילך יהי;
 טו כל-פטור רחם ל-כל-בשר אשר-יקריבו ליהוה באדם ובבהמה
 יהיה-לך אף. פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור-הבהמה
 הטמאה תפדה: כל פתח ולדא. לכל בשרא. דיקרבון קדם יי. באנשא ובבעירא יהי לך.
 ברם מפרק תפרוק. ית בוכרא דאנשא. וית. בוכרא דבעירא מסאבא תפרוק; טז ופדויו
 מבין-חדש תפדה בערבך כסף חמשת שקלים בשקל הקדש עשרים
 גרה הוא: ופורקניה מבר ירחא תפרוק. בפורקניה. כסף. חמיש סלעין בסלעי קודשא. עשרין
 מעין הוא; יז אף. בכור-שור או-בכור כשב או-בכור עז לא תפדה קדש
 הם את-דמם תזרק *על-המזבח ואת-חלבם תקטיר אשה לריח ניחח
 ליהוה: ברם בוכרא דתורא. או בוכרא דאמרא. או בוכרא דענא. לא תפרוק קודשא אנון. ית
 דמהון. תזרוק על מדבחא וית תרבהון תסיק. קורבן לאתקבלא ברעוא קדם יי:

יח ובשרם יהיה לך פחזה התנופה ובשוק הימין לך יהיה: ובשרהון יהי לך. כחדיא דארמותא, ובשקא דימינא דילך יהי: יט כל | תרומת הקדשים אשר ירימו בני ישראל ליהוה נתתי לך ולבניך ולבנותיך אתה לחק-עולם ברית מלח עולם הוא לפני יהוה לך ולזרעך אתה: כל אפרשות קודשיא. דיפרשון בני ישראל קדם יי. יהבית לך. ולבנד ולבנתך. עמד לקים עלם. קים מלח עלמא היא (ס"א הוא) קדם יי. לך ולבנד עמד; כ ויאמר יהוה אל-אהרן בארעם לא תנחל וחלק לא-יהיה לך בתוכם אני חלקך ונחלתך בתוך בני ישראל: ואמר יי לאהרן. בארעהון לא תחסינ. וחולק. לא יהי לך ביניהון. מתנן דיהבית לך אנין חולקך ואחסנתך;

בגו בני ישראל; ס

ו' בסת"י (שביעי) כא ולבני לוי הנה נתתי כל-מעשר בישראל לנחלה חלף עבדתם אשר-הם עבדים את-עבדת אהל מועד: ולבני לוי. הא יהבית. כל מעשרא בישראל לאחסנא. חלף פולחנהון דאנון פלחין. ית פולחן משפן זמנא; כב ולא יקרבו עוד בני ישראל אל-אהל מועד לשאת חטא למות: ולא יקרבו עוד. בני ישראל למשפן זמנא. לקבלא חובא לממת; כג ועבד הלוי הוא את-עבדת אהל מועד והם ישאו עונם חקת עולם לדרתיכם ובתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה: ופלחון ליואי אנון. ית פולחן משפן זמנא. ואנון יקבלון חוביהון. קים עלם לדריכון. ובגו בני ישראל. לא יחסנון אחסנא; כד כי את-מעשר בני-ישראל אשר ירימו ליהוה תרומה נתתי ללוים לנחלה על-פן אמרתי להם בתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה: ארי ית מעשר בני ישראל. דיפרשון קדם יי אפרשותא. יהבית לליואי לאחסנא. על פן אמרית להון. בגו בני ישראל. לא יחסנון אחסנא; פ

זָבַסְתָּ כִּי וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמַלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר; כִּי וְאֶל־
הַלְוִיִּם תְּדַבֵּר וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמַּעֲשֵׂר
אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם מֵאֲתָם בְּנַחֲלַתְכֶם וְהִרְמַתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת יְהוָה
מִמַּעֲשֵׂר מִן־הַמַּעֲשֵׂר: וְעַם לְיוֹאֵי תַמְלִיל וְתִימַר לְהוֹן. אָרִי תִסְבּוּן. מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יֵת
מִעֲשָׂרָא. דִּיהִבִּית לְכוּן. מְנַהוֹן בְּאַחְסַנְתְּכוּן. וְתַפְרָשׁוּן מִנִּיה אַפְרָשׁוּתָא קָדָם יִי. מִעֲשָׂרָא מִן
מִעֲשָׂרָא; כִּי וְנַחֲשָׁב לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם כַּדְגָן מִן־הַגֶּרֶן וְכַמְלֵאָה מִן־הַיֶּקֶב:
וְתַתְּחַשִּׁיב לְכוּן אַפְרָשׁוּתְכוּן. כַּעֲבוּרָא מִן אַדְרָא, וְכַמְלֵאָתָא מִן מַעְצַרְתָּא; כִּי בֶן תְּרִימוּ
גַם־אֲתָם תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל מַעֲשֵׂרְתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְנָתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן: בֶּן תַּפְרָשׁוּן אַף אֲתוֹן אַפְרָשׁוּתָא
קָדָם יִי. מִכָּל מַעֲשֵׂרֵיכוּן. דְּתִסְבּוּן. מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְתַתְּנוּן מִנִּיה יֵת אַפְרָשׁוּתָא קָדָם יִי. לְאַהֲרֹן
כַּהֲנָא; כִּי מִכָּל מַתְּנֵיכֶם תְּרִימוּ אֵת כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל־חֶלְבֹו
אֶת־מְקֻדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: מִכָּל מַתְּנֵתְכוּן. תַּפְרָשׁוּן. יֵת כָּל אַפְרָשׁוּתָא קָדָם יִי. מִכָּל שׁוֹפְרִיָה, יֵת

קודשיה מנייה;

(מפטור) ל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבֹו מִמֶּנּוּ וְנַחֲשָׁב לְלוֹיִם
כְּתַבּוּאָת גֶּרֶן וְכְתַבּוּאָת יֶקֶב: וְתִימַר לְהוֹן. בְּאַפְרָשׁוּתְכוּן יֵת שׁוֹפְרִיָה מִנִּיה. וְיַתְחַשִּׁיב
לְלוֹיֵאֵי, כַּעֲלֵלַת אַדְרָא וְכַעֲלֵלַת מַעְצַרְתָּא; לֹא וְאַכְלֵתֶם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אֲתָם
וּבֵיתְכֶם כִּי־שָׂכַר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֵהֶל מוֹעֵד: וְתִיכְלוּן יֵתִיה בְּכָל
אַתְר. אֲתוֹן וְאַנְשׁ בְּתִיכוּן. אָרִי אַגְרָא הוּא לְכוּן, חֶלֶף פּוֹלְחַנְכוּן בְּמִשְׁכַּן זְמַנָּא; לֹב וְלֹא־תִשְׂאוּ
עֲלִיו חֲטָא בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבֹו מִמֶּנּוּ וְאֶת־קֻדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא
תַחֲלָלוּ וְלֹא תָמוּתוּ: וְלֹא תִקְבְּלוּן עֲלוֹהֵי חוּבָא. בְּאַפְרָשׁוּתְכוּן יֵת שׁוֹפְרִיָה מִנִּיה. וְיֵת
קודשיא דבני ישראל, לֹא תִחְלוּן וְלֹא תָמוּתוּ; פ

צ"ה פיסוקים דניאל סימן